

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA CASSERA.

N aquest temps, de bon demati, avants de que surti 'l sol, se vá á fora, ab las gabias y l' engranall, lo bésch y las vergas y 'l ram ó las telas, segons l' istil que 's vulga emplear per agafar aucells: se tria la cima de un turó, com més pelada millor, y tenint en compte que 'ls aucells son matiners, se planta 'l ram, se guarneix de vergas embescadas, com un llorer lo dia de anarlo á benehir, se disposan las gabias mitj amagadas, y 'l cassador s' amaga també y espera que passin.

Los millors reclams generalment son cegos, y com que no saben lo mal que fan als pobres aucells que disfrutan de la llum y de la llibertat, cantan y refilan al respirar lo fresch alé de la matinada.

Passa un vol de cadeneras, de pinsans, de verdums ó de passarells: senten reflets pèl cantó del ram; l' instint de l' amistat y del companyerisme 'ls atréu; fan l' aleta, 's deixan caure sobre 'l ram y 'ls infelissos s' enganxan á las vergas, y quan, convensuts de que tot alló es un parany, tractan de fugir, lo pés de la verga no 'ls deixa enlairar, lo bésch los ha empastifats las alas, cauhen á terra, rastrejan, surt lo cassador de l' amagatall, los agafa, 'ls desenganxa, deixantlos mitj plomats, y já la gabia!

Després vé la tria: los més lletjos y menos cantadors á la cassola; los més aixerits á la Rambla d' Estudis, tots sense llibertat, alguns sense vista.

D' aixó se 'n diu cassar ab ram. Las telas forman un altre sistema; pero pèls pobres aucells lo resultat es sempre 'l mateix. La pérdua de la vida ó la pérdua de la llibertat.

La fusió ha tractat de fer una cassera per l' istil. Cassera d' aucells democrátichs, ab lo ram y 'l bésch y 'ls reclams, per cridarlos al parany. Res hi faltava. Era de bon mati, una d' aquellas horas en que 's confonen los contorns de las personas y 's borran las feomías: hora de mitja llum en la qual es molt fácil pendre per ministros liberals á n' en Martinez Campos, al Alonso Martinez y fins al Marqués de la Vega de Armijo.

No havia sortit encare 'l sol de la llibertat. Dalt del turó erm y pelat de las Corts, lo vent de la matinada movia 'ls branquellons del ram, mentres turbavan la quietut de la naturalesa mitj endormiscada, 'ls cants y 'ls reflets dels reclams dinástichs, los uns privats de la vista y 'ls demés sense cap bona intenció.

Lo cassador mitj amagat, y ensenyant ab prou feyna la punta del tupé, esperava que passés algun vol de aucells.

Y 'ls aucells, efectivament passavan.

—¡Pero passan alts! deya 'l cassador mossegantse 'ls llabis.

Y en efecte, passan molt alts los aucells de la democracia.

Els poden no formar tots una bandada, ser de diferents colors y de distinta manera de cantar; pero sense excepció coneixen tots ells lo perill, y no tingan por que s' hi deixin caure.

La gabia d' or de la monarquia no 'ls tenta. Primer que la gabia d' or, la llibertat.

La llibertat, encare que siga agermanada ab la pobresa, ab lo fret, ab las soleyadas, ab la pluja y las tempestats.

La llibertat sense limits, sota del infinit espay: la llibertat qu' es la vida de l' ánima y l' honra de la conciencia.

Per aixó la cantada del Sr. Navarro Rodrigo ha sigut completament inútil.

—Veniu, ha dit: veniu á reforsar als partits liberals que volen la llibertat dintre de la monarquia. Imitéu als republicans de Italia y als de Inglaterra: portéu lo vostre esperit democrátich y encarnéu lo enhorabona en las institucions tradicionals del nostre pais. La forma de govern no es essencial á la vida de la llibertat. En Martos havia sigut monárquich, en Castelar, encare que republicà de sempre, ha acentuat dintre de la democracia una política sensata y gubernamental. ¿Permeteréu que 's perdi la llibertat per no donar un pas cap á nosaltres?

Tals han sigut, poch més poch menos, los reflets del reclam que han preparat los cassadors fusionistas. La nostra resposta es ben senzilla. Véusela aquí:

«Venim de la República y aném á la República. Respirant la atmósfera cortesana 'ns afixiarim. Volém l' atmósfera perfumada y sanita de la naturalesa, que no hém nascut per regoneixe castas privilegiadas dintre de la nostra especie.

«La democracia no seria tal democracia, si no tingués per base l' amovilitat y la responsabilitat de tots los poders públichs y la soberanía constant de la nació. La democracia que no estiga organizada baix aquestos principis no pot ser menos que una moneda falsa, que tindrà curs mentres no 's conega; pero que aixis que salti la capa superficial, no hi haurá més remey que clavarla al taulell.

«Es inútil que 'ns demanéu amparo per plantejar la llibertat que 'ns vareu prometre.

«Una de dos: ó podéu establirla ó no podéu establirla. En lo primer cas no 'ns necessitéu per res; are si no podéu establirla, no será ben segur per culpa vostra, sino perque s' hi oposa una voluntat superior, un poder més poderós que 'l vostre, y no hém de ser nosaltres, que precisament som republicans, los que tinguém influencia y medis de dominarlo, si venim á confondre'ns ab vosaltres, dintre de la mateixa gabia d' or.

«En aquest cas seriam presoners com vosaltres mateixos.

«Actualment som lliures.

«En aquest cas participariam de la vostra impotencia.

«Actualment ¿per qué negarho? En un cas dat, podrém desembrassar lo cami del progrés dels obstacles y entrebanchs que l' entorpeixin; y aixó no havéu de sentirho.

«Tal es la nostra cantada.

«Y per aixó passém tant alts.»

Després de tot no podrá dir ningú lo que vá dirse ab més ó menos motiu durant la revolució de Setembre.

En aquell periodo de febre y de deliri, de vértich y d' apassionament, s' escoltava á cada punt una frase molt trista: «Los republicans, deya llavors, ab las sevas exigencias están matant á la llibertat.»

¿Era fundat aquest càrrech? No tractém de averiguarho. Los temps han cambiat y lo cert es que avuy aquella frase seria una gran injusticia. Perque nosaltres som al revés d' aquells que no fan ni deixan fer. No volém abdicar del nostre republicanisme; pero tampoch volém crearvos obstacles por la realisació dels vostres propòsits liberals, perque estimém la llibertat tant com vosaltres.

Donéu tots los drets que voluntariament havéu ofert al poble, y quantas vegadas aquest s' inclini á favor vostre, nosaltres nos inclinarem ab respecte.

Pero 'l dia que l' opinió siga nostra, 'l dia que la llibertat democrática necessiti per viure la forma propia de la democracia, aquell dia inclinévus també davant de la voluntat de la nació.

La nostra cantada no pot ser ni més clara, ni més franca, ni més afinada.

Per lo tant pleguéu lo ram, y deixéuvos de casseras. Ab vosaltres dintre de la gabia d' or no vindrán sino 'ls que més s' estiman lo calaixet plé de panis, que l' ayre pur de la llibertat.

¡Bon profit los fassa la vida de gabia!

No hém de imitarlos ni are ni may. Aquí no es Italia, aquí no es Inglaterra. La terra d' Espanya s' acosta més á la de Fransa: hi ha 'l mateix clima y 'l mateix temperament y potser las mateixas aspiracions.

Per lo tant, si vosaltres dihéu: «Féu lo que han fet los republicans inglesos, y 'ls republicans italians», nosaltres podrém contestarvos ab molta més rahó:

—No: féu vosaltres lo que han fet los monárquichs francesos.—P. K.

OSAS d' Espanya!
 Diuhen los partidaris de 'n Martos:
 —Nosaltres acceptém lo manifest de Abril de 1880.
 Diuhen los partidaris de 'n Zorrilla:
 —Nosaltres també.
 Los uns:—Nosaltres som progressistas democrátichs.

Los altres:—Nosaltres també.

Lo pais:—Y donchs, si acceptéu los mateixos principis y la mateixa conducta y duhéu lo mateix nom ¿perqué os havéu dividit? ¿perqué no anéu plegats? Verdaderament: ó 'l manifest no diu tot lo que hauria de dir, ó 'l nom de un partit no significa res, ó no hi ha motiu de divisió.

Y no obstant la divisió existeix.

¿Qué hi farém!

Mentres la democràcia resta y divideix, la monarquia suma y multiplica.

Interrumpint al senyor Carvajal, lo senyor Posada Herrera vá dir que 'l Congrés, per ara, es monàrquich.

Si la Càmera popular recorda las lliçons que 'l seu president l' hi vá donar al reunir-se, y vol obrar ab aquella obediencia infantil que 'l senyor Posada l' hi recomanava, ja té un' altra resposta escrita en lo seu catecisme polítich.

Aixís, quan lo president interrogui als diputats, la cosa deurá anar d' aquesta manera:

—¿Sou liberal?—Hasta allá.

—¿Teniu esperit?—Sí pare.

—¿Sou obediencia?—Pues es clál

—Y... ¿sou monàrquich?—¡Per ara...!

En Ruiz Zorrilla ha escrit un' altra carta dihent:

«Mentres regni en Espanya la dinastia borbónica no 'm mouré del extranger, encara que haja de morir fora de la mèva patria.»

Mal sistema.

Per treure, las castanyas del foch es precis escalibarse 'ls dits, y desde Fransa es impossible que arribi á la foguera.

Fins á Alemania los elements liberals han triunfat en las eleccions.

Es lo que ha de succehir. Ja pot ser espessa la nuvolada: lo sol al últim filtra y llensa 'ls seus resplandors sobre la terra.

Y 'l sol de la llibertat alemana al filtrar ha enlluernat al canceller Bismarck, que per primera vegada á la vida, ha parlat de presentar la dimissió.

Ala, á recó y quietut!

S' han declarat en huelga 'ls comissionats de apremis de la Diputació provincial.

Fins que s' hi declari los diputats y 'ls ministres, no anirém prou bé.

Los demócratas de 'n Martos han encarregat al gran poeta Echegaray la redacció de la circular que tractan de dirigir al partit.

¿Circulars á lo Echegaray! Preparínse á veure desgracias.

O si no fassan, memoria. Lo mateix Echegaray vá redactar lo manifest de abril, ¿y quin ha sigut lo desenllás del drama?

No hi ha hagut punyal, ni veneno; aquests recursos son molt vulgars; pero 'l partit, ha quedat *partit* pè mitj.

Lo poeta Echegaray es aixís. Sempre partidari dels efectes terribles y desastrosos.

Las funciones del Liceo continuan sent altrás tantas solemnitats. Pocas vegadas s' ha sentit una *Aida* com la que cantan en Maurel, la Cepeda y la Pasqua. No hi ha més pero, en lo conjunt, que 'l tenor Bresciani que flaqueja. Però en Maurel entusiasma com cantant y arrebat com actor. Es precis veure 'l y sentirlo, per ferse càrrech del efecte que produheix.

En quan á la Cepeda y á la Pasqua, están totas duas admirables. No pot donarse més relleu al cant, ni més expressió á las situaciones dramáticas.

Lo baix Sr. Meroles també s' porta com un home; y 'l director d' orquesta Sr. Faccio ab los matisos y delicadesas que dona á l' instrumentació, eleva la música de Verdi fins á la sublimitat.

S' ha concedit la creu de mérit militar... ¿á qui dirian?

¿Al general A.? ¿Al brigadier B.?

No senyors... al bisbe de la Seo de Urgell.

¿Ministre del Senyor y mérit militar!

Aquí si que hi encaixa perfectament aquella quintilla del inolvidable Bartrina:

«En fin; haz por ser virtuoso de una manera agradable, no quieras hacer el oso, sé con todos bondadoso y aprende á tirar el sable.»

Si la creu que han donat á 'n Casanyas l' haguessen donada al seu antecessor, lo célebre Caixal, la cosa ja seria més enrahonada.

Pero ¡qui sab! Tal vegada ja l' hi han concedida ab aquesta intenció. ¡Com que al fi, en la linea de successió, l' un vé á representar fill del altre!

Aixís se veurá á las claras que 'ls temps están transformats, y que dels pecats dels pares los fills ne ván *encreuats*.

A Sabadell tenian un vicari que 's deya Mossen Basquinyas. En virtut dels seus mérits l' han nombrat rector, y are ocupa la parroquia de Marganell (Santa Cecília de Montserrat.)

Aquest dia un amich mèu vá visitar-lo y vá dirli que hi estava tant bé: que vivia de las cols, las patatas y sobre tot del ví que l' hi donavan los seus feligresos.

«Pero no 's pensi, deya que jo m' ho guanyo. Pochs dias avants de la verma se 'ns ne venia á sobre un núvol plé de pedra: anavam á perdre la cullita. Jo que sí, surto ab la créu: y com que aquests núvols sempre 'ls empeny lo mal esperit, comenso á donar cop de créu á la dreta, cop de créu á l' esquerra, cop de créu vá, cop de créu vé: no hi vá haver remey, lo mal esperit vá girar qua y 'l núvol també. No 'm vá fer treballar poch aquell dimoni! Vuit dias després los braços encare 'm feyan mal.»

—Bravo! Magnífich! vá dir l' amich mèu. Aquest zel que demostra l' honra molt, y cregui que al arribar á Barcelona ho posaré al períodich.

—¿Que es del *Correo catalá* vosté?

—No senyor: de la *Campana de Gracia*.

Mossen Basquinyas vá quedarse com alelat, y 'l nostre amich vá tocar pipa. ¡Qui sab! Potser també se l' hauria tret del davant á cops de créu!

Un párrafo del últim discurs de 'n Carvajal:

«Perque existeixi la benevolencia volém que sigan un fet: lo sufragi universal, los drets individuals, la llibertat religiosa, en una paraula, tot lo que havéu promés.

«Si las vostras promesas fossen ilusorias, si no realiséu lo que en la oposició deyan qu' eran los vostres principis, si defraudéu las nostrás esperansas, ¿quin dret nos queda?»

«Llavors no 'ns queda un dret, sino un deber, com en certa ocasió deya 'l Sr. Sagasta: lo deber de la insurrecció.»

En lo poble de Ullá, que dista mitja hora de Torroella de Montgrí, un missionista vá encarregar-se de las prédicas del Novenari de ánimas.

Una de las grans ideas que vá vertir, fou la següent: «Si 'ls senyors están magres es pèls seus vicis; en cambi si 'ls capellans están grassos es per la seva bona conducta.»

Recomaná á las noyas que no anessin á ballar, y 'ls hi diguè que guardessin bé la *preciosa joya*, y als homes que sobre tot no llegissen la *Campana de Gracia* perque era excomunicada.

Y ab tot ja ho veu: la *Campana*, á pesar de ser excomunicada, s' fá eco del seu sermó sobre 'ls grassos y 'ls magres.

Escolti senyor missionista, se m' ocorra un dupte: Si 'ls qu' están grassos es per la seva bona conducta ¿pot aplicarse aquest principi als tocinos?»

S' acosta 'l fi d' any, y com de costum á la llibreria de 'n Lopez han fet gran acopio de *almanachs americanos*. En aquest establiment hi trobaran l' assurtit més complert que s' pot veure á Barcelona. Hi ha almanachs per tots los gustos y per totas las fortunas. Com de costum, als corresponsals se 'ls hi farán grans rebaixas.

Ja s' ha posat á la venta l' aplaudit drama de 'n Soler (Pitarra) *Lo cércol de foch*. Se ven á ca 'n Lopez al préu de 8 rals.

QUENTO.

Quan l' estíu ja s' acabava, va resoldre 'l bon Benet ferse pantalón y jupa per quan arribés l' hivern. Se 'n va l' home á casa 'l sastre, y comensa incontinent á mirar robas y robas de tots los colors y preus. Aquesta la troba cara, aquella es de massa pès, l' una es clara, l' altra es fosca, l' altra té un cert no sé qué. Tant prompte s' fixa en un negre, com s' inclina á un panyo vert, ara voldria un gris débil, després voldria un vermell. Y al cap d' un parell d' horetas cavilant, lo bon Benet decideix... no decidir-se y torná al dia següent. En efecte; un altre dia

torna á ca 'l sastre, y promet que deixarà designada la roba pe 'l trajo seu. Torna altra vegada á estendre las pessas sobre 'l taulell y segueix la gran revista de colors, gruixos y preus. —Si 'm quedava aquest. tai volta! ¡Si 'm quedava aquest. potser! No, millor será aquell altre; pero ca... milló es aquest. ¡Qué diable! Aquell blau me quedo... ¿B'au? Millor sería vert... No! Aquell groch, aquell de topos... aquell blanch... aquell vermell... Y mirantse l' un y l' altra, y duplant continuament, seguint la costum de sempre, per fi no va escullir res. Entre tant lo temps passava, s' anava acostant l' hivern, y 'l pobre home no tenia roba per sortir al carré. Torná altra volta á ca 'l sastre, torná á duplá 'l bon Benet, y entre anadas y vingudas, y fé 'l ximple y perdre temps, no trobant may una roba que del tot lo satisfés. l' hivern ab néus y geladas va inaugurar 'l reynat seu y 'l bon Benet, sense roba, va aná al calaix mort de fret.

Radicals y progressistas, martistas y zorrillenchs, los més prudents y calmosos, los més fogosos y verts. ¿cap á quin cantó s' inclinan? ¿quin coló 'ls agrada més? Ja es hora de decidir-se pe 'l trajo que s' han de fer, perque 'l bon temps ja s' acaba y s' está acostant l' hivern. Sense decisió y firmeza no s' va endavant ni s' fa res: ó s' quedan un coló ó un altre, ó farán dintre poch temps la mort trista y desastrosa del desventurat Benet.

C. GUMÀ.

tal Mr. Roux ha descubert un oli que torna la vida als ceps pansits per la filoxera.

La operació es senzilla: se descolga 'l cep una mica, se l' hi dona al vol una capa d' oli, y torna á colgarse. Lo cep llavors resuscita, y la filoxera no mor; pero 's torna inofensiva.

Lo sistema del sulfuro de carbono que matava la filoxera y 'l cep era un sistema radical.

Lo sistema Roux que deixa viu al cep y á la filoxera es un sistema possibilista.

En Cos Gayon, ex-ministre de Hisenda conservador, ha atacat á 'n Camacho, ministre de Hisenda liberal, dihent que hi haurá déficit en los presupuestos.

En Camacho ha respost que també deixavan déficit los conservadors.

Disputa de barbers davant del parroquia:

—¿Que te n' hi has endut mitja galta!

—¿Y qué? ¡Tú te n' hi enduras l' altra mitja, y en paus!

Ja saben la significació que té 'l *número cent*, ¿no es veritat?

Pues han de sapiguer que, ben sumats y allistadets, los monàrquichs dinástichs arriban ja á *tres cents*... pero d' aquí no passen.

Fill mèu; jamay te fiquis, si encara de nas seuts, en cap partit que consti de tres *números cents*.

L' escena á Granada y en una casa de joch. Un individu juga y pert una cantitat considerable: seposa trist, desencaxat, se treu una pistola, se clava un tiro y cau de bigotis sobre la taula. Los jugadors s' esparveran y fugen y s' dispersan per tots costats sense cuidar-se dels fondos.

Lo suícida s' queda sol, y s' incorpora, agafa 'ls quartos, se 'ls embutxaca y surt al carrer tranquilament taratlejant una cansó.

Ja ho veuen: lo sistema de aixecar morts ha arribat fins á l' última perfecció. Are 'ls morts s' aixecan per sí mateixos.

Dias endarrera s' deya que 'l Terso destitubiria á 'n Necedal.

Pero sembla que no s'hi ha atrevit.
Y's compren: perque en Nosedal era molt capàs de destituir al Terso.

Ha arribat a Barcelona lo conde de Castiglione pera donar algunas funcions de prestidigitació.

¿Qué me'n diuen d'aixó? ¡Un conde fent jochs de mans! ¡A quins temps havém arribat!

Per altra part, me sembla que ara no es bona ocasió per aquestas cosas.

Senyor conde: es molt segur que vosté s'ha equivocat; lo dia de fè eleccions ja fa molt temps que ha passat.

Dos ecos del dia dels morts.

—¿No sabs qué hi vist al Cementiri?

—Tu dirás.

—Un panteon nou, rodejat de una reixa de ferro molt primorosa. En una lápida de marmol s'hi llegeix la següent inscripció:

«Aquí yace Francisca Josefina Garcia, esposa que fué de Juan Lopez, cerrajero.

La verja que rodea el monumento ha sido construida en los talleres de su desconsolado viudo.

Precios moderados.»

* *

—¿Ahont vás, Enrich, ab aquest pom de dalias?

—Al cementiri.

—¿Dalias al cementiri?...

—Son pèl ninxo de la mèva sogra; l'olor de las dalias no podia sufrirlo: per aixó l'hi porto.

En Romero Robledo ha declarat que 'ls conservadors no acceptarian lo poder, venintlos de las mans dels fusionistas.

¡Ditxosos andalusos!

Sempre están de broma.

Vaja; decididament la fracció martista s'ha separa per fi dels de 'n Zorrilla y Salmeron.

Los dissidents forman ja grupo apart, y s'organizarán y donarán un manifest a la nació.

Vól dir que tenim un altre partit.

¿Que no seria millor, si 's vol arribá al poder, que no 's fessin tants partits y en cambi 's fes un sancer?

* *

Lo primer acte dels amichs de 'n Martos vá ser reunir-se per menjar.

¡Menjar, menjar, sempre menjar!

Es l'ideal dels que pretenen salvarnos a tots nosaltres: primer ab los quartos sèus, després... ab quartos dels altres.

Los demócratas dinástichs están a punt de fer un altre tiberi. Are tractan de anar al teatro del Príncipe Alfonso.

Allá ván comensar la seva carrera lo bufo Arderius y en Sagasta.

Y tots dos han fet fortuna.

Un periódich de Madrid, el *Tiempo*, diu que s'han rian de prohibir las caricaturas, suposant que 'l llapis de un dibuixant pot arribar a perturbar l'ordre de la societat.

En proba d'aixó fá una comparansa:

«Per un clau, diu, 's pert una ferradura, per una ferradura un caball, per un caball un caballer, y per un caballer una batalla.»

Are comprench perquè ván caure 'ls conservadors. Havian perdut un clau de la ferradura.

¡Lo que son las cosas del mon!

«A Sagunto está perdida per la sequia y amenassada d'embarch la finca en que dessota de un garrofer lo general Martinez Campos vá proclamar rey a don Alfonso de Borbon.»

Ja ho veuen: al històrich garrofer ja se l'hi acaban las garrofas.

Se queixa la *Montanya* de Manresa de que 'ls frares caputxins reclutin criaturas de 12 anys per ferlos novicis; y no contents ab aixó, reclutan també mares de familia, havent format una comunitat de caputxinias y un'altra de franciscanas.

Manresa está encaputxinada, ¿Que la desencaputxinará?
¡Ay libertad estimada,
Ja está llesta si no ho fá!

Era en temps de 'n Cánovas. Un catalá visitava 'l Congrés, en lo moment en qu' estava parlant un diputat de l'oposició, que sense ser molt eloqüent sabia

molestar al adversari ab la seva fastidiosa eloqüencia.

En Cánovas s'agitava com si tingués frisansa.

—Jo 'm figurava, deya 'l catalá, que aixó de seure en lo banch blau era una delicia; pero segons veig, s'hi deuen gastar mols pantalons.

Y vá respondre un madrilenyo:

—Mols pantalons.... y mols ministros y tot.

Entre mares de familia:

—¿Has vist al nen que l'hi ha nascut a la mèva germana?

—Si, es molt hermós. ¡Quina llástima que siga tant petit, que apénas s'arriba a veure!

—¿Que no sabs qué ho fá?

—¡Qué 't diré jo, pobre de mí!

—Es que durant l'embrás a la mèva germana l'ha assistida un metje homeópata.

Si l'un embustero l'altre més.

—Ma noy, deya 'l fill de una vila de la provincia de Tarragona. ¡Y quina cosa més notable hi vist a Barcelona!

—¿Qué has vist?

—Un gimnasta que ballava a la corda, extesa de part a part de la Plassa de toros, a 36 metros d'altura y sense balanci.

—¡Qué compon! Jo ho hi vist a 40 metros.

—¿Sense balanci?

—No: ab balanci; pero sense corda.

Un metje 's troba al capsal del lilit del malalt escribint una recepta.

Y succehia lo que succeheix ab los tinters que 's fan servir poch: que la pluma no corria bé.

—Prenguin un'altra, senyor doctor, deya 'l malalt.

Y 'l metje responia:

—No, ca, no cal. ¡Totas las armas son bonas!

Un fill de un poble de fora que ja fá alguns anys que las trampeja per Barcelona, vestint de senyor y passantla molt magre, troba a un company seu de infancia que acaba de arribar.

Se franquejan y s'esplican las sevas aspiracions y 'l seu modo de viure.

—Jo, diu, lo primer, aixisque 'm desperto, ab lo timbre, crido al meu ajuda de cámara.

—¿Qué dius, borrango! ¿Has arribat a tenir ajuda de cámara?

—La veritat, no n'hi tingut may; pero com que tinch timbre al arcova 'l toco y 'm faig l'ilusió de que 'l crido.

—Mestre ¿sabs aquell vespre que varem agafar aquella viga? Donchs al dematí al despertarme me vaig trobar encare ab la má al front a punt de ferme la senyal de la créu.

—Donchs mira, a mi vá passarme una cosa més grossa.

—¿Alguna gofia.

—La pura veritat: al despertarme 'm vaig trobar ab las mans apoyadas al cantell del lilit y 'l cos penjant.

—¿Y cóm dimoni s'esplica?

—Molt fàcilment: al acte de anar a saltar al lilit vaig adormirme.

Per una carretera passa un senyor, davant de un camp ahont hi ha un pagés que treballa.

—Mestre, crida 'l senyor, ¿sabria dirme quán hi ha d'aquí al Hostal de la Corda?

Lo pagés gira la cara y no torna resposta; lo senyor repeteix la pregunta, y veient que no hi ha medi de fer parlar al pagés, exclama:

—¡Vaya una gent més estúpida!

Y gira qua y se'n vá.

—Senyor, senyor, crida 'l pagés veientlo marxar.

Lo senyor s'atura.

—¿No 'm preguntava quán hi havia d'aquí al Hostal de la Corda? Hi ha mitja horeta.

—Bè m'ho podíam dir avants.

Lo pagés respon:

—Ja veurá, perdoni; avants hi volgut veure si caminava gaire depressa.

Una disputa sobre quina carn de ploma es millor.

Un diu que la perdú, un altre 'l capó, un tercer defensa a la guatilla.

Un quart exclama:

—¡Quina llástima que 'ls tocinos no volin!

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pos-tu-re ro.*
2. Id. 2.ª—*Res-sa-lat.*
3. MUDANSA.—*Cas, Ras, Pas, Nas.*
4. TERS DE SILABAS.—
CA MI LA
MI MI CA
LA CA YO
5. GEROGLIFICH.—*La Sal fá salat.*

Han enviat totas las solucions los ciutadans Sarragatero, Nico-lau y P. R. M.; 4 Salut y pelas: 3 Pau Nyinyol y Joan escapsa; 2 Ex-bolea n.º 1, Noy Adroguer y Salitruí; y 1 no més Pa y Naps.

XARADAS.

I.

Portant lo *tres-prima* un dia un *tot* a la pr. fessó, certa cosa l'hi sortia, y l'hi vaú dí ab cortesia: —Dispensi, *tres-dos* aixó.

Q. ROIG.

II.

La Paula qu' es molt *total* a sa filla ab gran quimera un mal cop de *dos-tercera* l'hi doná, fentli molt mal, sols perque una *tres-dos* de cera se vá fè en lo devantal.

FRANCISCO FLOS.

MUDANSA.

A tots *tot tot* ha fugit lo *tot tot* de ca 'n Petit..

ALDAVAY PESOS.

QUADRAT DE PARAULAS.

Llegit vertical y horisontalment: Primera ratlla una bestia; 2.ª un teatro; 3.ª un astrónomo; 4.ª un objecte de fochs artificials; 5.ª nom de dona.

BUSQUIN.

GEROGLIFICH.

LO
Dilluns

:

lo

Dimars

D

Juny Juliol.

J. PLANAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Un tapé y F. de T., Q. Roig. Pau Sala, Salitrochs, P. M. N., Puro d'estanch, Zarcico y Joan Navarro.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Antoni Li-tjós, Esquitxadó, Quimeta de Reus, Xaret'o, Dos que van a Llotja, Nicodemus, Un laiaire tarrasench, Bertran de l'Os, Sibeca y un gitano l'inch.

Ciudadá Pau Sala. Vá molt millor que las altres y mirarém de complaure'l.—Q. Roig: De la narració podém acceptarne l'argument y alguns pensaments; pero no la forma en general qu' es molt desalinada.—Un tapé y T. de Reus: Hi aniran mudansas y sinonimias.—Canari: La poe-ieta es bastant frivola; no obstant de una manera ó altra l'aprofitarem.—J. Ribot: La de vosté aniria millor en un d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aquells semanaris tant locats y posats en questió de llenguatge. Los epigramas encare que poch nous estan bé.—Joan Vilaseca: Per l'almanach preferim acudir a alguna dalias que ja tenim que no pas a la que 'ns envia.—A. Solá y V.: Es una fantasia bastant amanerada ¿no podria enviarnos algun'altra cosa d'aqu

LA BASE QUINTA.

Un que de llest se la pinta,
per fer ditxosa a l' Espanya,
s' inventa la base quinta.

La qual, en resum, ve á dir:
—Aquell que vulga escanyarnos
ja pot comensá á venir.

L' autor diu á la nació
si 'l seu invent l' hi acomoda,
y ella l' hi contesta:—¡No!

Llavors consulta al inglés
y aquest, fent una ganyota,
l' hi respon al moment:—¡Yes!

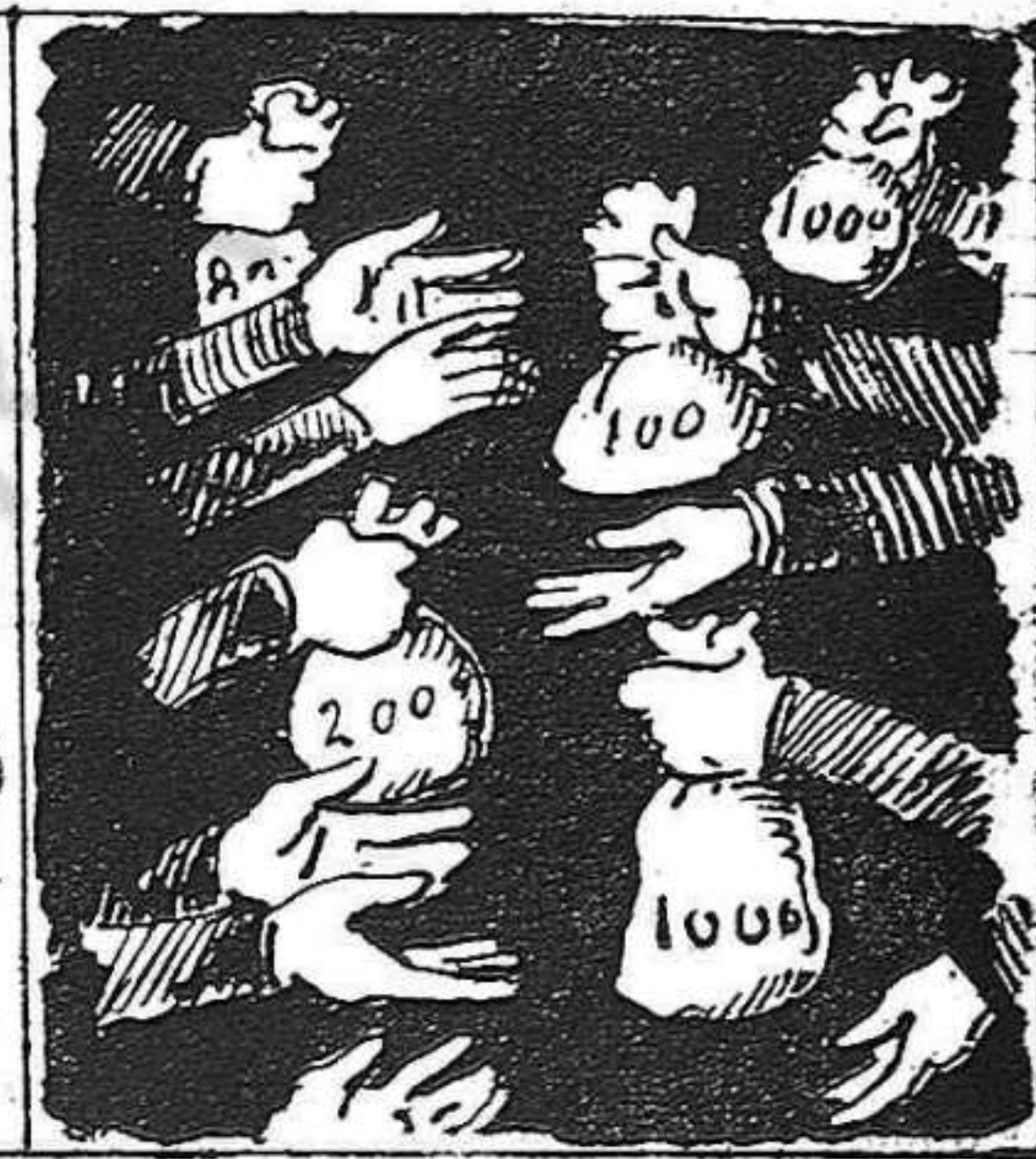
Veyentlo doná aquest pas,
la nació diu al ministre
que ja té la mosca al nas.

Tot'hom crida y s' exaspera.,
hi ha meetings, y hasta aplaudeixen
á n' en Puig y Llagostora.

Tot eridant y gastant tinta,
vé un dia una má piadosa,
y enterra la base quinta.

Passan anys y ministeris,
y entre tant fan lo seu curs
certs saquets y certs misteris.

Puja la fusiò, y ab manya
surt del sot la base quinta
fent babarotas á Espanya.

Los valents proteccionistas
armats tots hasta las dents,
retan als libre-cambistas.

Tots los nostres talentassos
prenen partit per la base
fent discursos á cabassos.

Aquesta ha de sé, en total,
segons diuhen en sas prédicas,
la riquesa nacional.

Mentres tant, dalt d' un turò,
la que ha mogut lo barullo
s' está mirant la funció.

En Camacho certa nit
té un somni plé de delicias
que l' hi aixampla l' esperit

Y sense pensarshi més
agafa la base quinta
y la tragina al Congrés.

Y aqui tenen la nació
esperant ab santa calma
que 'l Congrés digui si ó no.